

Зимата изтекла,
Слънчо пакъ си пекналь
весело въ небето;
цѣвнало полето,
вредомъ зной настаналъ,
Баба ви Мецана
потна се изправя —
пакъ не се забравя:
„Мислѣхъ, че съмъ спала,
само съмъ лежала:
още си е пладня,
само че съмъ гладна“.

Пжтя си поела,
въ мисли се унела:
чакать я сватбари,
свати, годечари,

какъ се тя задава —
кумци да вѣнчава...
Ходила, вървѣла,
гладна, ожеднѣла,
капнала, безъ мощи,
стига въ полуноши.

Ала щомъ пристигна,
смѣхъ голѣмъ се дигна —
още не задрѣла,
тя за смѣхъ станала:
— Охъ, мари Мецано,
идешъ много рано!
Сватбата се мина,
скоро е година,
твойтъ кумци вече
иматъ си и мече...

Хр. Цанковъ — Дерижанъ

НАЙДЕНЪ СИРАЧЕ

Остана Найдентъ сираче. Никого си нѣмаше. Нито баща, ни майка. Единъ само чичо имаше. Той гледѣ Найдена, отгледѣ го. Растна Найдентъ, порастна и хубавъ момъкъ израстна. Па отиде по чужди земи на печалба. Спечели Найдентъ, що спечели, назадъ се завърна и цѣлата печалба на чичка си даде. Купи му чичо му биволи, направи нови шарени кола и го поведе съ него. И цѣло лѣто ходиха, тежки кирии караха: самоковско желѣзо и чемширови лъжици. Мина се топло лѣто, настана хладна есенъ, тръгнаха вси хора да оратъ, бѣла пшеница да сѣятъ.

Найдентъ не знае, где да иде, на чии ниви да оре и бѣла пшеница да сѣе. И на чича си той дума:

— Чичко Никола, нѣмамъ ли и азъ отъ баща и отъ дѣди ниви и ливади останали. Да ида и азъ да ора?

Чичо Никола му продума:

— Найдене, клето сираче, и ти имашъ ниви отъ баща и отъ дѣди останали. Погледни въ поле широко, въ полето дърво високо, подъ дърво гжста търница! Това е отъ татко ти останало, тамъ иди ти да орешъ.

Послуша Найдентъ чича си, впрегна брези биволи и